

העלון השבועי שלך מאורת שלום

❖ יוצא לאור ע"י בית המדרש אור שלום ❖ קרית ארבע ת.ד. 88 מיקוד 90100 ❖ העורך בן צבי משה
/http://www.ohrshalom.net מוצש"ק חברון – 19:01 18:00 – הד"נ חברון – info@ohrshalom.net

בשעות קיץ יש להוסיף שעה

מאורות הפרשה – השבת והשמיטה

נר ה' נשמת אדם העלון לעילוי נשמת

סלומון בן חיים
דוד בן יעקב
אליהו בן יוסף
ליליה בת אלכסנדר
אהרון בת סולימאן
צילה בת אפרים
אליהו בן ראובן
הלן הדסה בת פרוספר
שמעון בן ירבאיל
כהן חיים בן דניאל
כהן משה בן יוסף
רבקה בת עזרא
מרים בת נחום
ויקטור בן אלישע
דליה בת משה
פרנק קורט בן מאיר
ברוניסלבה בת יעקב
יולי בת זוסמן
דב בן מנדל
אהרון איסר בן צבי דב
עופרה בת מרדכי
גורגיה בת אליהו
יפה בת יונה
אנטה בת מכלוף

ת.נ.צ.ב.ה

יש חדש

השיעור השבועי בפרשת
השבוע מתקיים בכל יום
חמישי בבית חב"ד בניני
400 בשעה 20:30 –
הציבור מוזמן

שיעור חדש
זוגיות ומשפחה בכל יום שני
בשעה 20:30
בבית חב"ד בניני 400

תרומות והקדשת העלון
לעילוי נשמה
ניתן לשלוח לבית המדרש
אור שלום ת.ד. 88 קרית
ארבע מיקוד 90100
חשבון בנק הדואר מספר
20033243

"וַיִּדְבֹר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה, בְּהַר סִינַי לֵאמֹר. בְּדַבַּר אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם, כִּי תֵבֹאוּ
אֶל-הָאָרֶץ, אֲשֶׁר אָנִי נֹתֵן לָכֶם--נִשְׁבַּתָּהּ הָאָרֶץ, שְׁבַת לַיהוָה" ופירש"י "לשם ה'", כמו
שהייתה שבת בראשית, וסיום הסדרה "את שבתתי תשמרו ומקדשי תיראו אני ה'".

ואמר האדמו"ר רח"י זיע"א, "והנה זקיני קוה"ק בעל זכרון דברים, פירש מה שכתוב "את
שבתתי תשמרו ומקדשי תיראו" לשון ראייה והבטה, וכדברי רז"ל שע"י שמירת השבתות
זכאים לגאולה, "אלמלא משמרין ישראל שתי שבתות מיד נגאלין".

והוסיף – כי אמרו רז"ל שע"י חטא שמיטה גלו ישראל לידי עכו"ם, ובוה מתקשרת תחילת
הסדרה עם סופה, "ושבתה הארץ שבץ לה" ופירושו כי "שמיטה" נמי נקראת שבי"ת כדברי
רש"י, כמו שבת בראשית, ועל ידי מצוות שמיטה ושבת, זה כדמיון זה זוכים לשיבת ארץ
ישראל.

וזה סיום הסדרה "את שבתתי תשמרו", אלו שני הדברים הקרויים שבת, סתם שבת
והשמיטה שנקראת גם כן שבת, שאם תשמרו את שני השבתות כראוי, על ידי זה "ומקדשי
תיראו", תיכף תהיו ראויים וזכאים לראות בעיניכם ממש את בית המקדש עומד על תילו.

כי ביהמ"ק המקווה יהיה קרוי "מקדשי" כנאמר "מקדש ה' כוננו ידך" שירד בית מקדש
של אש מן השמים כדאיתא [סוכה מ"א ברש"י] אותו בית מקדש תיכף תזכה לראותו – כי
לא תצטרך להתעכב עד לזמן בנייתו כי ירד גמור בבניינו מן השמים במהרה בימינו אמן.

והוא שאמרה התורה בפרשת בחוקתי – וזכרת"י א"ת ברית"י יעקב"ב, סוף תיבות "בית"י
כי בית המקדש כנגד יעקב אבינו ע"ה, ועל כן קרוי הוא "בית"י, "כי ביתי בית תפלה יקרא"
ומשום הכי נאמר בפסוק "וזכרת"י את בריתי יעקב" בהיות ב' המקדשים הראשונים
מכוונים כנגד אברהם ויצחק, והיו הכנה לבית המקדש המקווה במהרה בימינו אמן ואמן.

מאוצר הברכה

"וזכרתי את בריתי יעקוב" מלא וא"ו פירש"י כי לקח מאליהו אות וא"ו לבשר את בניו ביאת משיח צדקנו, ולכאורה מדוע דווקא אות וא"ו?

כי ע"י תורה שבע"פ תהיה הגאולה, תורת רבי עקיבא, וכדברי המדרש [ויק"ר] אין הגלויות מתכנסות אלא בזכות המשניות, ולזה אמר האריז"ל כי רבי עקיבא הוא יעקב אבינו.

ורמז על זה בפסוק "אביר יעקב" אותיות רבי עקיבא.

והנה מצינו בירושלמי שנאמר עקיבא בה"א, ובבבלי נאמר עקיבא באל"ף, וזה לצאת על ידי שני הגרסאות נאמר בפסוק יעקוב מלא וא"ו, שהוא ה"א ועוד א', מספר וא"ו, כנגד תורה שבע"פ וא"ו סדרים תהיה הגאולה האחרונה.

וזה שפיר "ויצא" שנאמר ביעקב, כי מילת ויצא ר"ת ו"ירא י"עקב צ"ורות א"לף – על ידי הצטרפות תורה שבע"פ שרמזו בה רז"ל על האות "א" ממילת "אנכי" א"מירה נ"עימה כ"תיבה י"הבית, כל התורה שבע"פ. [בית אבות לרי"ח]

מאורות היכל הברכה

"וציית את ברכתי ככם בשנה הששית" ואמר ר' זושא מאנאפלי "וכי תאמרו מה נאכל" בזה תפלו מהאמונה ובטחון, ואז "וציית את ברכתי" היינו שאצטרך לצוות כי אם יהיה לכם אמונה ילך ממילא ע"י צינורות הקדושים כל טוב בלתי ציווי, והוא מקרא מפורש "וגם אף עלה בישראל" כי לא האמינו ולא בטחו, והוצרך הקב"ה לצוות ולפתוח שנסתמו מחמת חסרון האמונה. [ה"ה דף רס"ד]

החידה השבועית

- א. האם מותר להשתחות במקדש בפישוט ידים ורגלים על אבן משכית?
- ב. כמה ערים היו ללויים?
- ג. "והשימותי את הארץ" זו מידה טובה לישראל או לא?
- ד. כמה שנים עשה מנשה תשובה?

"וכי תאמרו מה נאכל בשנה השביעית הן לא נורע ולא נאסוף את תבואתנו וצוייתי את ברכתי לכם בשנה הששית ועשת את התבואה לשלש השנים".

ודקדק בספר הקדוש נועם אלימלך שהפסוק "וכי תאמרו מה נאכל" וגו' הוא לכאורה מיותר, ומה היה המקרא חסר אם לא היה נאמר כי אם "וצוייתי את ברכתי" וגו', ועיין שם שביאר על פי דרכו בקודש. וביותר צריכים להבין את דברי רש"י שכתב על הפסוק "ולא נאסוף" - אל הבית, והדברים משוללים הבנה, ויעויין ברא"ם ושפתי חכמים ושאר מפרשים שנדחקו בזה.

והנראה בזה, דהנה גלוי וידוע שמצות מעשר מסוגלת לעשירות ולמזונא רויחי כאומרם ז"ל (תענית ט). "עשר בשביל שתתעשר", ואמרו עוד (מדרש תנחומא פ' ראה) "עשר בשביל שלא תתחסר", היינו שאם אינו נותן מעשר אז ח"ו יחסר מזונו.

ולפי זה בשנה השביעית בשמיטה שאי אפשר לקיים אז מצות מעשר שהכל הפקר, יש לשאול ולומר מה נאכל, וזה שאמר הכתוב וכי תאמרו מה נאכל בשנה השביעית הן לא נורע ולא נאסוף את תבואתנו, ודייק רש"י וכתב "אל הבית", לרמז על מה שאמרו חז"ל (ברכות לה:) שאין התבואה מתחייבת במעשר עד שרואה פני הבית, ואם כן מה נאכל מעתה, על זה אמרה תורה, שאין כאן בית מיוחש, באשר "וצוייתי את ברכתי לכם בשנה הששית ועשת את התבואה לשלש השנים", וממילא ייתן אז מעשר במידה גדושה, ובזכות זה יתברך במזונא רויחי

ומדברים אלו נבין מדוע ברכת הגשמים היא דווקא בלילי שבתות - אם בחוקותי תלכו... ונתתי גשמיכם בעתם (כו, ג-ד). פירש רש"י: "בשעה שאין דרך בני אדם לצאת כגון בלילי שבתות", וקשה מנין לנו זאת, אולי פירוש הפסוק כפשוטו שירד הגשם בשעה שיהיו צריכים לו.

והובא המעשה בגמרא (תענית כד) שר' חנינא בן דוסא היה הולך בדרך והגיע הגשם, אמר: ריבוננו של עולם כל העולם כולו בנחת וחנינא בצער. הפסיק הגשם. כשהגיע לביתו, אמר: כל העולם כולו בצער, וחנינא בנחת. בא הגשם. אמר ר' יוסף, מה עזרה לו תפלתו של כהן גדול לגבי ר' חנינא בן דוסא. פירש רש"י: שהיה כהן גדול מתפלל, אל יכנס לפניך תפלת עוברי דרכים ואף על פי כן שמע הקב"ה תפלת רבי חנינא בן דוסא והפסיק הגשם.

והנה כוחו של ר' חנינא היה רק מחמת שהיה צדיק יסוד עולם ועשה כל מה שאמר הבורא ית', לכן עשה הקב"ה מדה כנגד מדה, ומקיים כל אשר אמר ר' חנינא בן דוסא כמו שכתוב "ותגור אומר ויקם לך", לכן כשאמר רבי חנינא בן דוסא שיפסק המטר פסק, וכשאמר שירד המטר ירד, אם כן כאשר יהיו כל ישראל צדיקים גמורים ויעשו רצונו של מקום, וכמו שאמר "אם בחוקותי תלכו" וגו', ויהיו בבחינת רבי חנינא בן דוסא, אם כן מתי ייריד הקב"ה גשמים, הלא יזדמן שאחד מישראל יהיה או בדרך והגשם יזיק לו ויאמר שיפסק המטר, ואחד יהיה בביתו ויאמר שירד המטר, ומה יעשה הקב"ה, לכן אמר "אם בחוקותי תלכו" ותהיו כולכם בבחינת "ותגור אומר ויקם לך", אז יהיה מוכרח "ונתתי גשמיכם בעתם" בשעה שאין דרך בני אדם לצאת כגון בלילי שבתות שאז תהיו כולכם בביתכם וכל אחד יהיה מרוצה בגשמים, וממילא השנה השישית תתברך בשפע רב והשנה השמינית תהייה ברוכה עד שיבלו שפתותינו מלומר די.

מעשה רבתינו

מהרי"א אייכנשטיין מכפר סאפרין צוק"ל

פעם בא לפני רבינו אדון גביר אחד שהיה אציל פולני, והיה צריך לעשות השבונות קשים מאוד בעסקיו. ולא מצא שום אחד מגדולי חקרי לבב, שיוכלו לעשות המלאכת מחשבת הזאת, זולת רבינו.

והשם היה איתו שהצליח במלאכתו שגמר הכל בזמן קט, לתמהון כל פקידיו ומשרתיו של האציל, וראה האדון כי אין זה דרך הטבע, ומסר לרבינו על ידי זה ממון רב, והפקיד בידו את כל עסקיו.

ושמו יצא בין האצילים לאדם ישר ונאמן, ומני אז שחקה ההצלחה לפניו, ויהי שמו הולך וגדול וצדקתו מלאה הארץ, וככל שגתרבה רכושו כן הגדיל לפור צדקה [עשר קדושות]

מאורות צדיקים

הגאון רבי יעקב מליסא זצוק"ל בעל "חוות
"דעת ו"נתיבות המשפט

כאשר קיבל עליו את התפקיד של רב דרש מעצמו שלימות מוחלטת במילוי תפקידו, ואם טעה בדבר הקל ביותר ביקש מיד להסתלק ממשרתו, כאשר קרה עמו הדבר בהיותו רב בליסא. המעשה אירע בשנים הראשונות לשבתו שם ואז היה חתנו ר' אלעזר הכהן המכונה בשם "הרב מפולטוסק" סמוך על שולחנו. יום אחד כאשר בא ר' אלעזר בהשכמת הבוקר לבית המדרש כבדוהו לעלות לתורה "כהן" והוא טרם התפלל ברכות השחר וברכות התורה שלפני ברכות השחר ושאל את חמיו אם יצא ידי חובה בברכה שיברך עתה בעלותו לתורה, או יצטרך אחר כך לחזור ולברך ברכות התורה בתפלת שחרית. השיב לו חמיו כי לא יצא ידי חובתו ויצטרך לברך ברכות התורה בפני עצמו. וכן עשה חתנו. אולם לאחר מכן נזכר בדין שאינו כן וראה כי טעה. לעת מנחה צוה לקרוא לכל הדיינים ומורי הוראה ולכל הלמדנים שבליסא ולחתנו צוה לחזור בפניהם על שאלתו בענין ברכות התורה אשר שאל אותם בבוקר וגם את תשובתו שנתן לו הוא, ואחרי זה אמר: "דעו נא רבותי, כי טעיתי בדין, כי הדין לאמתו הוא שאין צורך לשוב ולברך ברכות התורה בפני עצמן אחרי שברך בעלותו לתורה. ומאחר שטעיתי הריני דומה כזקן ששכח תלמודו, לכן החלטתי לחדול מלדון דיני איסור והיתר ולהסתלק מן הרבנות, בכדי שלא אכשיל את הרבים". והוסיף, אם לא יקבלו את התפטרותו הריהו מודיע להם שיעזבו את העיר בלי הסכמתם. ורק בתנאי אחד יסכים להשאר בליסא, אם יכריזו קבל עם ועדה שבל יפנה אליו שום איש בשאלות איסור והיתר, אלא ימנו דיין מיוחד שיורה וידין להם. כל הנאספים הביעו פה אחד את תמונתם על דבריו אלה והבטיחוהו שהם סומכים עליו ועל פסקי דיניו ומה שיאסור יהיה אסור ומה שיתיר יהיה מותר. אולם הוא עמד בכל תקף על שלו וחזר ואמר שלא יפסוק אף דין אחד, ואם לא יצייתו לדרישתו לפטור מן הרבנות, יהיה נאלץ לעזוב את העיר באישון לילה ולא ידע שום איש את דבר צאתו. בשמעם את התראתו זו הסכימו לפרסם בעיר שלא להטריח את הרב בשאלות איסור והיתר, אלא יפנו בשאלותיהם אל הדיינים או ללמדנים שבעיר שיש להם סמיכה מהרבנים הגדולים. אז הסכים להישאר ואנשי ליסא בראותם את גודל צדקותו החליטו להוסיף לו חמשה ר"ט לשבוע (עד אז קיבל רק עשרה) למען יוכל לשבת ולעסוק בתורה מתוך מנוחת נפש והרווחה -

נאמר בתחילת פרשתנו: "וידבר ה' אל משה בהר סיני וגו' ושבתה הארץ שבת לה'". וברש"י הקדוש הקשה 'מה עניין שמיטה אצל הר סיני, והלא כל המצות נאמרו מסיני', עיין שם מה שתירץ.

בספר איבא דאברהם להרה"ק מפיטסבורג זצוק"ל מבאר שייכות וסמיכות שני עניינים אלו. דהנה בהמשך פרשתנו כתוב "וצויתי את ברכתי לכם בשנה השישית וגו'", ובאור החיים הקדוש מבואר שברכה זו אין הכוונה בו שיצמח יותר מהרגיל, כי אם שהגם שתוציא הארץ תבואה כהרגלה מכל מקום יכנס ברכה בתבואה זו, ויהיה מועט המחזיק את המרובה ותספיק לשלש שנים.

ואמר האדמו"ר שזו בחינת 'אוכל קמעא ומתברך במעי', והנה עניין ברכה זו, שנכנס ברכה במועט, מצינו גם בענייני רוחניות. וכדברי הגמ' בברכות (לב): 'חסידים הראשונים היו שוהים שעה אחת, וחוזרים ושוהים שעה אחת.'

וכי מאחר ששוהים תשע שעות ביום בתפלה, תורתן היאך משתמרת ומלאכתן היאך נעשית. אלא מתוך שחסידים הם תורתן משתמרת ומלאכתן מתברכת', עד כאן לשון הגמרא.

והכוונה הוא שאף שלא הספיק להם זמנם לחזור על לימודם הרי מתוך שחסידים היו נכנס הברכה בלימודם ולא שכחו את תלמודם, בבחינת אוכל קמעא ומתברך במעי במובן הרוחני.

ועל כן היו שוהים אחר התפילה שעה, על מנת שהשפע הרוחני יהיה נמשך ומשפיע על הגשמיות שתהיה להם אחר כך אם מעט ואם רב, כי בתפלה על פי סדר עלייתה עולים אנו מעולם העשייה אל עולם היצירה וממנו לעולם הבריאה ואחר כך לעולם האצילות, אך אי אפשר להיות שם לאורך זמן כי ההארות והאורות כברק חיצו, ועל כן בסיום תפילת שמו"ע מתחלת הירידה באופן הדרגתי מאצילות לבריאה וממנה ליצירה ולעשייה.

וזהו הרמוז והשייכות של שמיטה להר סיני, לרמז שכשם שבשמיטה על ידי שמירת המצווה זוכים לברכת 'אוכל קמעא ומתברך במעי', כן גם כן בתורה הקדושה, המרומזת ב'הר סיני', שאם זוכים לדרגה הראויה יש בה גם כן ברכה זו, היינו שכשם שבהר סיני אי אפשר היה להחזיק את האור הגדול של גילוי והתגלות אור אין סוף, אלא באופן שהצדיק הוא המשפיע והמקשר "דבר עמנו אתה ונשמעה" כך שנת השמיטה שהיא משפעת באופן נסתר על שומריה, ומקיומה מתברכים שש שנים תזרע שדך.

מאורות הזוהר – רבי שמעון בר יוחאי משדד מערכות

אמר ר' יוסי וכו': כשקרבו ימיו של אדם למות, מכריזים עליו בעולם שלשים יום, שהגיע זמנו למות, ואפילו עוף השמים מכריזים עליו, ואם צדיק הוא, מכריזים עליו שלשים יום בין הצדיקים בגן עדן.

תנא כל אינון וכו': למדנו, כל אלו שלשים יום, יוצאת הנשמה ממנו בכל לילה, ועולה ורואה מקומה בעולם ההוא, ואותו אדם אינו יודע מזה, ואינו משיגה, ואינו שולט בנשמתו כל אלו שלשים יום כמו בתחילה. שכתוב, "אין אדם שליט ברוח לכלא" וגו'. א"ר יהודה, מכשמתחילים אלו שלשים יום, צלמו של אדם נחשך, והצורה של הצלם הנראית בארץ נמנעת מלהראות.

ר' יצחק הוה וכו': ר"י היה יושב יום אחד בפתחו של ר' יהודה והיה עצוב, יצא ר' יהודה ומצאו בפתחו, שהיה יושב ועצוב, אמר לו מה יום מיומים. א"ל אתינא לגבך וכו': אמר לו ובאתי אליך, לבקש ממך שלשה דברים: אחד, כאשר תאמר דברי תורה ותזכיר מאלו הדברים שאמרתני אני, תאמר אותם בשמי, כדי להזכיר את שמי. ואחד, שתזכר את בני יוסף בתורה. ואחד שתלך לקברי כל ז' הימים של אבלות, ותתפלל תפלתך עלי.

א"ל מנין לך וכו': אמר לו מאין תדע שתמות, א"ל ר' יצחק, הנה נשמתי מסתלקת ממני בכל לילה ואינה מאירה לי בחלום כמו מתחילה. ועוד, כשאני מתפלל ומגיע ל"שומע תפלה" אני מסתכל בצלם שלי שעל הכותל, ואיני רואה אותו. ואומר אני שאמות, הואיל שעבר ממני הצלם ואינו נראה, כי כרוז יוצא ומכריז, שכתוב: "אך בצלם יתהלך איש", כל זמן שצלמו של אדם לא עבר ממנו. "יתהלך איש". ורוחו מתקיים בתוכו. נעבר צלמו של אדם ואינו נראה, הוא נעבר מעולם הזה.

א"ל ומהכא וכו': אמר לו ר' יהודה, גם מכאן נשמע זה, שכתוב, "כי צל ימינו עלי ארץ". א"ל ר' יהודה כל אלו הדברים שבקשת ממני אעשה, אבל אני מבקש ממך, שבעולם ההוא, תבחור מקומי אצלך כמו שהייתי אצלך בעולם הזה. בכה ר' יצחק, ואמר בבקשה ממך, שלא תפרוד ממני כל אלו הימים.

אזלו לגביה וכו': הלכו אל ר' שמעון, מצאווהו שהיה עוסק בתורה. נשא עיניו ר"ש, וראה את ר' יצחק, וראה שמלאך המות רץ לפניו ורוקד לפניו. קם ר"ש, ואחז בידו של ר"ש, ואמר, גוזר אני, מי שרגיל לבא אצלי יבא, ומי שלא רגיל לבא אלי לא יבא. נכנסו ר' יצחק ור' יהודה. קשר בזה את מלאך המות לחוץ, ולא יכול להכנס.

אשגח ר"ש וחמא וכו': הסתכל ר' שמעון וראה, שעד עתה עוד לא הגיע זמנו למות, אלא עד שמונה שעות של היום הוא זמנו. הושיבו לפני ר"ש ועסק עמו בתורה, אמר ר"ש לר' אלעזר בנו, שב בפתח, ומי שתראה לא תדבר עמו, ואם ירצה להכנס כאן, תשבע שבועה שלא יכנס.

אמר ר"ש וכו': אמר ר"ש לר' יצחק הראית צורת אביך ביום הזה, או לא. כי למדנו בשעה שהאדם מסתלק מן העולם, אביו וקרוביו נמצאים שמה עמו, ורואה אותם ומכירם. וכל אלו שיהיה משכנו עמהם בעולם ההוא במדרגה אחת, כולם מתקבצים ונמצאים עמו, והולכים עם נשמתו עד המקום שישכן שמה. אמר, ר' יצחק עד עתה עוד לא ראיתי את צורת אבי.

אדהכי קם ר"ש וכו': בתוך זה, קם ר"ש ואמר, רבונו של עולם, נודע ר' יצחק אצלנו, ומאלו שבע עינים הוא כאן, דהיינו משבעת התלמידים שנשארו בחיים ביציאתם מאידרא רבא קדישא, הנה אני אוחז בו, ותן אותו לי. יצא קול ואמר, הכסא של אדונו [דהיינו הנוק] קרבה לזווג על ידי כנפיו של ר"ש, דהיינו ע"י עבודתו והעלאת מ"ן, הנה שלך ר' יצחק, ותבא עמו בזמן שתבוא לשבת בכסאך. דהיינו בשעה שיפטור מן העולם. אמר ר"ש, ודאי. כלומר, כן אעשה, שאביאהו עמי בשעת פטירתי מעולם.

אדהכי חמא ר' אלעזר וכו': בתוך כך, ראה ר"א שמלאך המות נסתלק ואמר, אין גזר דין קיים במקום של ר' שמעון. אמר ר"ש וכו': אמר ר"ש לר' אלעזר בנו, בוא הנה, ואחוז בו ברבי יצחק, כי אני רואה אותו שהוא מפחד. נכנס ר' אלעזר ואחוז בו, ור"ש החזיר פניו ועסק בתורה. ניים ר' יצחק וכו': ישן ר' יצחק, וראה את אביו, א"ל אביו: בני, אשרי חלקך בעולם הזה ובעולם הבא. כי בין העלים של עץ החיים מגן עדן אתה יושב, אילן גדול וחזק בשתי העולמות הוא ר' שמעון, אשר הוא אוחז אותך בענפיו. אשרי חלקך בני.

מאורות הסיפור החסידי

נשאת ונתת באמונה?

חסיד אחד מעולם לא הכניס ידו מתחת לאבנטו, כיון שהיה משולל כל ידיעה בעניני מסחר, ועל כן לא הגיעה ידו לכיסו מעולם. את כל עניני העולם הזה השאיר לטיפול אשתו, והוא ישב על התורה ועל העבודה.

יום אחד, כשהגיע לפסוק שבפרשתנו "וכי תמכרו ממכר לעמיתך או קנה מיד עמיתך, אל תונו איש את אחיו", התחיל תמה לעצמו: אני, שלא עסקתי מעולם במקח ובממכר, מה אענה בעולם הבא כשישאלוני "נשאת ונתת באמונה"?

מיד פנה אל אשתו, ביקש ממנה שתתן לו מספר רובלים, והלך עימם לשוק. בדרך פגש איכר שנשא על כתפו עור של כבש. מיד לאחר ששאלו למחיר העור, עמד האיכר על טיבו של השואל שאינו מבין מאומה בטיב מקח וממכר, ונקב במחיר כפול משווי של העור. "הלא גם איכר זה יישאל בעולם הבא אם נשא ונתן באמונה", הרהר החסיד, "ועל כן בוודאי דובר אמת הוא". הוציא מכיסו את הסכום המבוקש, העמיס את העור על שכמו כדרך הסוחרים והמשיך בדרך. כשהגיע לשוק, ניסה למכור את סחורתו. "בכמה?" נשאל.

"אני שילמתי עבורו עשרים רובל", ענה בתמימות, "תנו לי עשרים ועוד קצת רווח, והעור שלכם". צחקו הסוחרים בפניו, "הרי העור אינו שווה אפילו עשרה רובלים, ואפילו את הסכום הזה לא ניתן לך אלא בגלל כבודך ויושרך". נטל החסיד את עשרת הרובלים שהציעו לו, וחזר לביתו.

"אשתי היקרה", אמר משחזר לביתו, "הייתי בשוק. עכשיו יכול אני כבר לענות על השאלה 'נשאת ונתת באמונה', אבל דעי לך", כך סיים, "פרנסה אי אפשר להוציא מזה".